

den Side, hvorfra han havde fri Udsigt til Jakobe, der — indhyllet i et Skindslag — sad inderst inde i Vognen, skærmet af Faderens brede Ryg og med Eybert ved sin anden Side.

Solen var i sin Nedgang. Himlen luede rødt over Skoven; der rørte sig ikke en Vind, og Luften var fuld af summende Myggesværme. Først kørte man et Stykke udad Strandvejen, saa drejede man ind i Skoven. Herinde laa Skumringen allerede tæt under Træerne, mens de højeste Toppe endnu forgyldtes af Solen. Philip Salomon lod Hestene gaa i Skridtgang paa den opkørte Vej, og de to gamle Frøkener Israel snakkede i Munden paa hinanden i elskværdig Bestræbelse for at være underholdende.

Per forholdt sig længe fuldkommen tavs. Der stemte ham stadig for Brystet en Trang til at gøre et eller andet ubændigt, noget fandenivoldsk; — kun kunde han ikke blive enig med sig selv om, hvad han skulde foretage sig, ligesaalidt som det var ham ganske klart, hvad han ventede at opnaa ved sin Udæskning. Det var ved denne Lejlighed gaaet ham ganske som i sin Tid, da den gamle Oberst Bjerregrav mod givet Løfte nægtede at optage hans Afhandling i Ingeniørforeningens Tidsskrift. Han, der hidtil i denne Sag var gaaet tilværks med et saa roligt Overlæg, efter en saa omsigtsfuld udarbejdet Plan, havde ved at se sine Forhaabninger briste pludselig